

**Já jsem cesta, pravda a život.
Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.**

**Já jsem cesta, pravda a život.
Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.**

5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ CYKLU A

Evangelium (Jan 14,1-12)

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: ‘Ukaž nám Otce’? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ Úryvek otevírá téma povzbuzení, kdy Ježíš sděluje učedníkům, že pro ně odchází připravit místo. Tomášova otázka je řečnický nástroj, který umožňuje Ježíšovi zjevení sebe sama prostřednictvím výroku „já jsem“ s predikátem cesty, která vede k Otci. Zděšení, které u učedníků zavládlo po příkazech a proroctvích třinácté kapitoly, musí být překonáno obnovou vírou a důvěrou. Ježíš se pouští do podrobnějšího vysvětlení významu jeho následujícího odchodu. Dům Ježíšova otce je Boží království, kde je mnoho míst, kde mohou učedníci přebývat. Ježíš řekl, že tomu tak bude, a od učedníků se očekává, že Ježíšovu slovu uvěří. Ježíšův odchod by neměl být důvodem zármutku, neboť tak činí proto, aby pro ně připravil všeobecnou a trvalou možnost společenství s Otcem.

Ježíš učedníkům připomíná, že o jeho cestě a cíli se jim ponaučení dostalo. Tomášova otázka odráží pokračující neochotu vyrovnat se se všemi důsledky konce Ježíšova historického příběhu. Požadavek poučení dává Ježíšovi možnost sebezjevení jako cesty. Jako u všech prohlášení tohoto typu Ježíš nejen oznamuje, kým je, ale také, co dělá. V této pasáži se tak učedníci dozvídají i o svém odchodu, který je důsledkem toho Ježíšova. Tuto pasáž uzavírá důvod, proč musí váhající víra učedníků být pevná. Víra a důvěra v Ježíše je jedinou „cestou“ k jejich cíli: jednotě s Otcem.

Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: 'Ukaž nám Otce'? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“ Filipova reakce „ukaž nám Otce“ je prosbou o zjevení Boha On stále ještě nepochopil, že Otec už zjevný v Kristových slovech a znameních byl. Proto přichází Ježíšova odpověď: „Kdo viděl mne, viděl Otce.“ Je možné vidět Otce, protože je v Synu a působí v něm „slovy a skutky“. Otec působí skrze slova – v. 10 a činy – v. 11; oba pojmy se doplňují, nejsou ale totožné. „Věřte i ve mne“ (v. 1) znamená tedy: věřte, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Věřte, že on mluví a jedná skrze mě. Proto máte věřit ve mne stejně tak jako v Otce. Já a Otec jsme jedno“. Verše 10-12 jsou vysvětlením, proč je Ježíš cestou pravdou i životem: v něm je totiž přítomen Otec.

Ten, kdo věří v Krista, bude konat ještě větší skutky než on. Tyto větší skutky se nemají chápat jen „kvantitativně“ (až do končin země), ale především „kvalitativně“ jako nový stupeň uskutečnění, naplnění: skrze své učedníky Syn shromáždí rozptýlené Boží děti (11,52) a obdaří všechny lidi životem (17,2). To je ono slíbené ovoce „v hojnosti“ (Jan 15,5.8.16).

SHRNUTÍ

Text je součástí tzv. „první řeči na rozloučenou“ (13,31 – 14,31). Ježíš oznámil svůj odchod z tohoto světa a učedníky přepadl strach z neisté budoucnosti bez Mistra. Proto následuje Ježíšovo vybízení „ať se vaše srdce nechvěje!“. Na to navazující „věřte v Boha, věřte i ve mne“ je třeba chápat v duchu židovského myšlení jako „zcela se opřít o někoho“. Učedník se má opřít o Krista, protože On dává „pevnou neochvějnost, jistotu“. Kristus dokonce vyžaduje stejnou skálopevnou důvěru, kterou má „zbožný Izraelita“

k Hospodinu. Proto vedle sebe stojí srovnání „věřte v Boha, věřte i ve mne“, které se dají přeložit příhodněji jako „věřte v Boha, věřte i ve mně“ – učedníci už věřili v Boha, nyní mají udělat krok víry ke Kristu. Do budoucnosti není třeba se dívat s nejistou úzkostí, protože Kristus odchází připravit „příbytek u Otce“, dokonce mnoho příbytků – zde se tím nemíní „různé příbytky podle zásluh“ či „stupňů blaženosti“, ale hojnost Boží spásy. Tento příbytek u samotného Otce poskytne pravé bezpečí a jistotu (Ž 42,3.5).

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Už jste někdy byli s rodiči na výletě v přírodě? Šli jste po nějaké polní cestě? Co myslíte, jak asi vznikla? Někteří lidé dávno před námi zjistili, že se nejsnadněji dostanou ke svému cíli právě po této cestě. A tak tudy často chodili, až vyšlapali tuto cestu. My v životě máme také svůj cíl: Boží království, kde vládne Bůh, jeho láska, radost, pokoj. A Ježíš je jako cesta, která nám ukazuje, jak se do našeho cíle dostat. Všiměj si toho, jak Ježíš žil, co dělal, jaký byl – to je i tvoje šance – to je i tvoje cesta! Dokážeš si vzpomenout na nějakou událost z jeho života?

Starší:

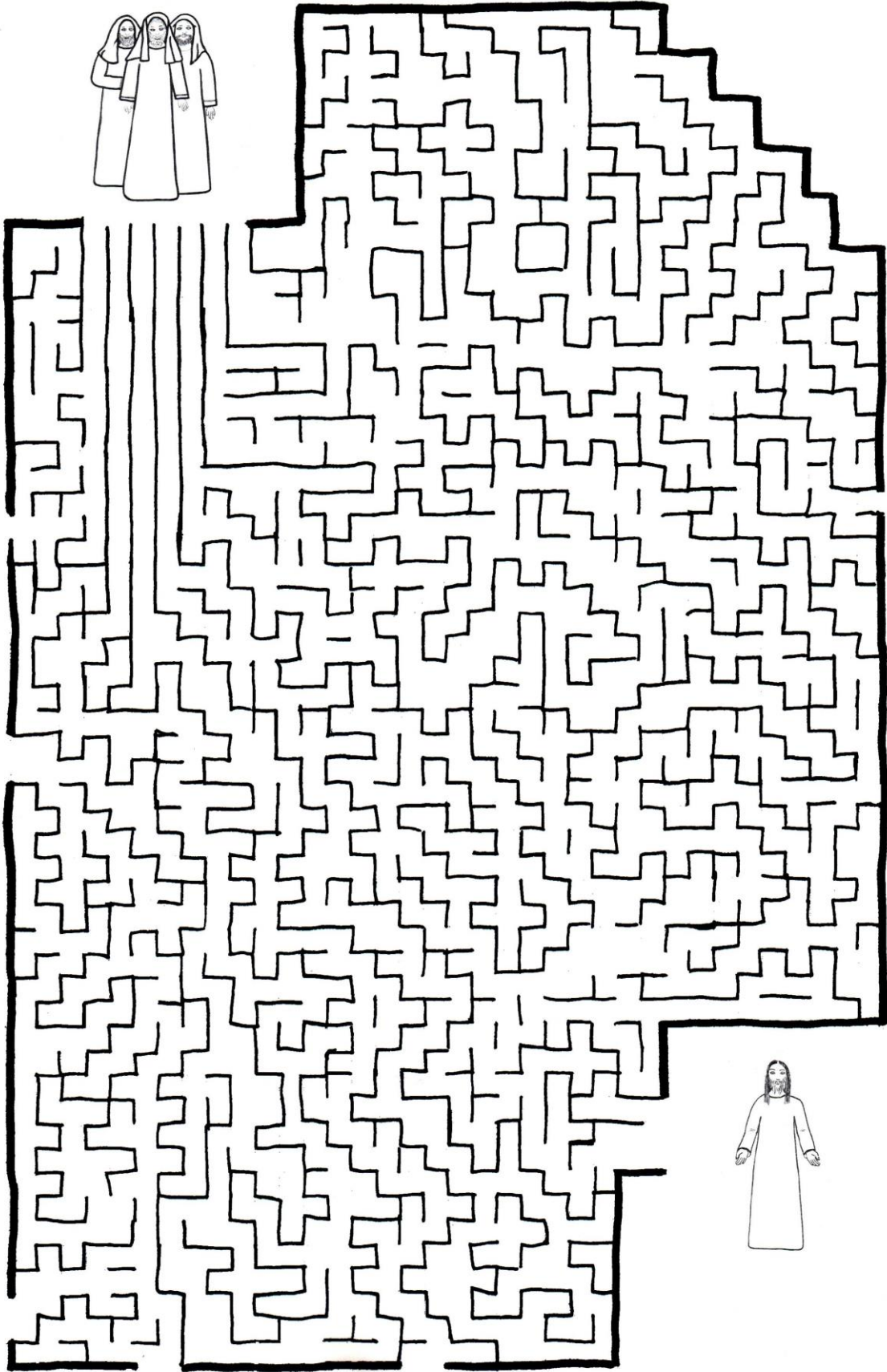
Ježíš říká, že je „cesta“. Jak bychom mohli cestu popsat? Vede odněkud někam. Je pevná – dá se po ní dobře jít. Na cestě nás předešlo už hodně lidí a po nás po ní ještě hodně lidí půjde. Ale o cestě, kterou je sám Ježíš, toho už můžeme říci mnohem víc: její cíl je spočinutí v Boží lásce, je nejpevnější cestou na světě, kolem je nádherná krajina... To těžké, co na ní prožijeme, všechny překážky a kapky potu jsou novou výzvou a možností – díky nim se učíme lépe milovat Boha, bližního a sami sebe. Za tím vším se nám vždy otevře nový a ještě krásnější obzor. Už ses po této cestě rozhodl jít a vydal se po ní?

Zkusme si

Mladší / Starší:

V dnešním čtení Ježíš hodně mluví o svém Otci:

- Zkuste nejdříve odhadnout, kolikrát se slovo Otec objevilo v dnešním čtení? Zkuste potom svůj odhad porovnat se skutečným počtem: přečtete si pozorně text ještě jednou a slovo Otec spočítejte.
- Kudy vede cesta, kterou učedníci musí jít za Ježíšem – zkuste ji najít v bludišti na další stránce!

5. neděle velikonoční cyklu A
Jan 14,1-12

5. neděle velikonoční cyklu A
Jan 14,1-12

5. neděle velikonoční cyklu A
Jan 14,1-12

5. neděle velikonoční cyklu A
Jan 14,1-12

5. neděle velikonoční cyklu A
Jan 14,1-12

5. neděle velikonoční cyklu A
Jan 14,1-12

5. neděle velikonoční cyklu A
Jan 14,1-12

5. neděle velikonoční cyklu A
Jan 14,1-12